

อนุสรณ์

เนื่องในงานฌาปนกิจ

คุณแม่ทองคำ สนองบุญ

ณ ฌาปนสถานวัดธรรมาภิรตาราม

(สพานสูง) บางซื่อ กรุงเทพฯ

วันพฤหัสบดีที่ 1 มีนาคม 2516

#3893

ขอกราบขอบพระคุณทุกท่าน
ที่กรุณามาเป็นเกียรติในงานฌาปนกิจศพ
คุณแม่ทองคำ สนองบุญ ในครั้งนี้
หากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่องขอได้โปรดกรุณาอภัยด้วย

เจ้าภาพ

อนุโมทนา

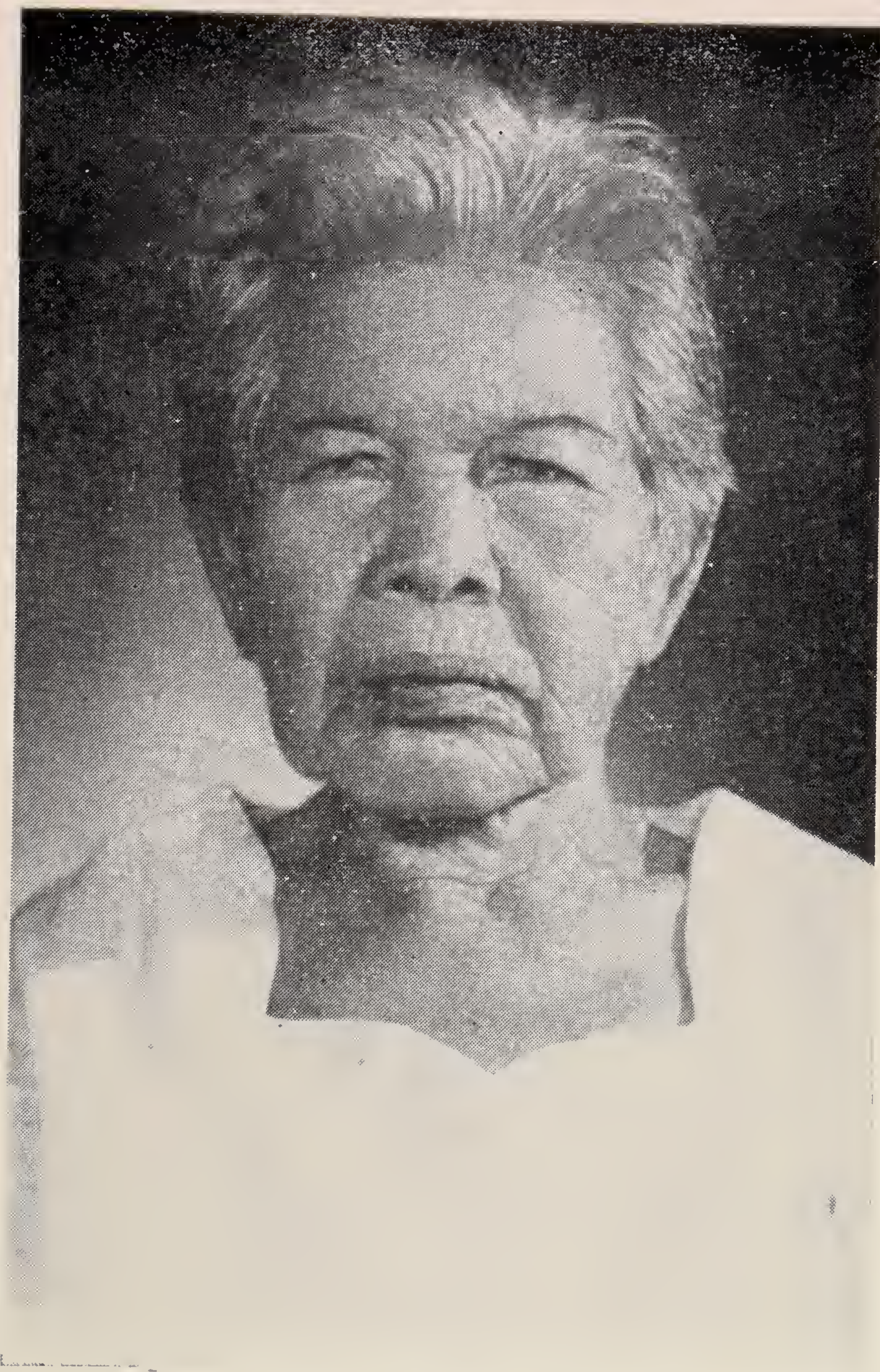
นายยอด สนองบุญ ปรารภการบำเพ็ญกุศลเนื่องในงานฌาปนกิจศพ คุณแม่ทองคำ สนองบุญผู้มารดา ที่เมรุวัดธรรมาภิรตาราม (สะพานสูงบางซื่อ) ณ วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๑๖ ได้แสดงความปรารถนาขอบทความที่เขียนไว้สักเรื่อง ๑ เพื่อพิมพ์เป็นที่ระลึกแก่ญาติมิตร และผู้เคารพนับถือ ในวันฌาปนกิจศพ นั้น

คุณแม่ทองคำ สนองบุญ ผู้มารดานั้น มีศรัทธาปสาทะในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง ชอบสมาทานศีล ฟังธรรม บริจาคทาน สร้างถาวรวัตถุอยู่เสมอ ตลอดเวลาของอายุ ๘๕ ปี ท่านได้ใช้ไปในการบำเพ็ญบุญกุศลเป็นส่วนมาก นับว่าเป็นผู้มีบุญได้บำเพ็ญไว้แล้วอย่างน่าสรรเสริญ จึงได้พิจารณาเรื่องพุทธสาสนคุณ ซึ่งเขียนเป็นบทความอธิบายหัวข้อธรรมภาษิต ด้วยคำร้อยกรองกลอน ๖ เป็นเชิงนำให้ได้รู้เห็นข้อคำสอนของพระพุทธศาสนาด้วย กับลีลาการประพันธ์ด้วย รวมได้ ๑๐ บาท มอบให้พิมพ์ตามประสงค์

ขออำนาจบุญกุศลที่ นายยอด สนองบุญ ร่วมกับญาติมิตรได้บำเพ็ญมาแล้วตามลำดับกาลตราบเท่าถึงวันฌาปนกิจศพนี้ จงร่วมกับคุณประโยชน์จากบทความเรื่องพุทธศาสนคุณ อันจะพึงมีแม้เพียงส่วนน้อยดลบันดาลความจำเริญสุขสถาพรแก่ คุณแม่ทองคำ สนองบุญ ตามควรแก่คติวิสัยในสัมปรายภพ สมเจตนาปรารภอุทิศถึงทุกประการเทอญ.

(สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์)

วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม กรุงเทพมหานคร
วันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๑๖

คุณแม่ทองคำ สนองบุญ

ชาตะ 18 ต.ค. 2430

มรณะ 7 พ.ย. 2515

ประวัติย่อ

คุณแม่ทองคำ สนองบุญ เกิดเมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.-๒๔๓๐ ที่ตำบลบางซื่อ อำเภอดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร ทำการสมรสกับนายสกุล สนองบุญ มีบุตรธิดารวม ๕ คน

๑ นายบุญส่ง สนองบุญ

๒ นายสาย สนองบุญ

๓ นางประยูร แก้วคีรี

๔ นายยอด สนองบุญ

๕ นางประยงค์ พวงศรี

ปกติคุณแม่ทองคำ สนองบุญ เป็นคนที่แข็งแรง แม้อายุล่วงเข้าปัจฉิมวัยก็เป็นคนขยัน ทั้งเป็นผู้ที่มีจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนา ทำบุญอยู่ทุกโอกาสและถือศีลประจำอยู่ที่วัดธรรมาภิรตาราม (วัดสะ-พานสูง) บางซื่อ ซึ่งเป็นวัดที่อยู่ใกล้บ้านการป่วยเจ็บครั้งสุดท้ายได้ไปทำการรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลนนทบุรีประมาณ ๒๐ กว่าวันแล้วรับกลับมาบ้าน อยู่ที่บ้านบางซื่อได้ประมาณ ๒๐ วัน เวลา ๐๖.๐๐ น. เช้าของวันที่ ๗ พ.ย. ๒๕๑๕ ก็หมดลมโดยสงบ

คำไว้อาลัยของลูก ๆ

ลูก ๆ ได้สูญเสียคุณแม่อันเป็นที่รักและเคารพไปเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ด้วยโรคชรา การป่วยครั้งสุดท้ายของคุณแม่ลูก ๆ ได้พาไปทำการรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลนนทบุรีได้รับความช่วยเหลือจากคุณหมอวิจิต พัวพันธตรวจอาการและรับไว้รักษาอยู่ประมาณ ๒๐ กว่าวัน คุณหมอได้กรุณาบอกลูกว่าคุณแม่ป่วยเป็นโรคชรา ไม่มีโรคอื่นใดแทรก การที่คุณแม่พักรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลได้รับความกรุณาจากคุณหมอเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณคุณหมออย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

การจากไปของคุณแม่ลูกๆ ทุกๆ คนรู้สึกว่ายังทดแทนพระคุณของคุณแม่ที่มีกับลูก ๆ ยังไม่เพียงพอ มีทางเดียวที่ลูก ๆ จะกระทำได้ในขณะนี้ คือทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกจงดลบันดาลในดวงวิญญาณของคุณแม่ไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเถิด

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและกุศลผลบุญที่คุณแม่ได้ประกอบมาตลอดชีวิต และของลูก ๆ ทุกคนที่ได้กระทำมาแล้วและที่จะกระทำต่อไปในอนาคต จงดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของคุณแม่จงประสพความสุขสมความปราถนาในสัมปรายภพด้วยเทอญ

ด้วยความอาลัยจากลูก ๆ ทุกคน

พุทธศาสนคุณ

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (วาสน) วัดราชบพิธ บรรยาย

สุกรํ สาธุนา สาธุ **สาธุ ปาเปน ทุกฺกรํ**

ความดีอันคนดีทำง่าย ความดีอันคนชั่วทำยาก

ความดี คนดี ทำง่าย
เพราะคุณ ธรรมา อาทร
จะทำ พูดคิด กิจไร
มิต้อง บังคับ ใช้วาน
ส่วนคน ทำชั่ว ดียาก
เหมือนตน สกปรก พกเพ่ง
ด้วยหมก นิสัย ในชั่ว
หมดเอื้อ เผื่อแผ่ พาที

พระพุทธ์ พิปราย เปล่งสอน
สุนทร ทั่วไตร ทวาร.
ล้วนได้ ทุกตัว และท่าน
สันดาน คุณงาม ทำเอง.
เพราะมาก แต่บาป หยาบเร่ง
จะสอาด ปราดเปล่ง ยากมี.
จึงเห็น แก่ตัว เองถี่
ความดี คนทราม ทำยาก.

๓๑ ต.ค. ๒๕๑๕

อตฺตานญฺเจ ตถา กยิรา ยถญฺญมนุสาสติ

ถ้าพร่ำสอนผู้อื่นฉันใด ก็ควรทำตนฉันนั้น

เมื่อพร่ำ สอนผู้ อื่นไฉน งดเว้น สิ่งไร น้อยมาก
เรื่องทำ คำพูด ฉุดลาก แม้หาก คิดนึก ตรึกตรอง.
หรือแนะ นำสอน วอนสั่ง ทำอย่าง นั้บุญ คุณสนอง
อย่าดี แต่ปาก พากย์จอง มุ่งมอง แต่เขา เฝ้าชิด.
ควรหัน มองดู อาตมา ทำท่า อย่างสอน วอนสนิท
หรือไม่ อย่างไร จงคิด อย่าทำ ที่ผิด พลาดแสดง.
จะเป็น ขวานคม คอยถาก ด้ามเขา อื่นมาก ทุกแห่ง
ส่วนด้าม ตนลด หมดแรง เชิงแกล้ง ถากไม่ ได้ดี.
หรือเยี่ยง แม่ปู สอนลูก ปล้ำปลุก ให้เดิน ตรงที่
ครั้นลูก ขอเดิน ดูที ก็มี เลี้ยวย่าง อย่างปู.
ฉะนั้น จะสรร สอนเขา จงทำ ตัวเรา ได้อยู่
อย่าดี แต่สอน เขารู้ ตัวเอง ลุ่นตู้ หลบตาย.

๓๐ ต.ค. ๒๕๑๕

อปฺปมตฺโต อุโภ อตฺเถ อธิคณฺหาติ ปณฺฑิโต

บัณฑิตผู้ไม่ประมาท ย่อมได้รับประโยชน์ทั้งสอง

บัณฑิต ผู้ไม่ ประมาท
พิจารณ์ ชีวิต มิคลาย
ปฐม วัยตรึก ศึกษา
เพื่อเป็น เครื่องมือ ประคอง
ในยาม มัชฌิ — มวัย
สืบครอบ ครัวกุล หนุนเอง
หรือไม่ หลงวัย หนุ่มสาว
มิไข้ ได้ป่วย วู่วาม
ดำเนิน ชีวิต สมวัย
มิเลิน เล่อประ มาทนัก
ทั้งชาติ ปัจจุ บันนี้
ผู้ไม่ ประมาท มีบุญ

คือผู้ ฉลาด ฉลาย
สภาพ ธรรมหมาย มุ่งมอง.
วิชา สามารถ ทั้งผอง
อาชีพ ชาญคล่อง ครื้นเครง.
ตั้งหลัก ฐานไว้ รีบเร่ง
ฉวยเฉ่ง ปัจฉิม วัยงาม.
มุ่งเที่ยว เกลียวกราว ยุ่มยาม
ลืมความ พลัดพราก จากรัก.
สมชัย เหมาะคราว ตระหนัก
ย่อมจัก รับประ โยชน์คุณ.
ชาติหน้า ยังมี ศรีสุนทร์
ประโยชน์ อุดหนุน สองภพ.

๓๑ ต.ค. ๒๕๑๕

รกฺเขยฺย อตฺตโน สาธุํ ลวนํ โลณตํ ยถา
พึงรักษาความดีของตนไว้ ดังเกลือรักษาความเค็ม

เมื่อตน ขวนขวาย ใคร่ดี เผ้าเพียร เต็มที่ จนจบ
พอตรง ที่ดี ศรีครบ มิขาด เกินกลบ ดีกลายฺ.
จึงควร ถนอม รักษา หลังหน้า บนต่ำ คว่ำหงาย
ให้ความ ดีคง ตรงราย หลักธรรม ล้ำหมาย อมร.
อย่ามุ่ง ความดี ที่ตน – ชอบผล ตามใจ ตัวก่อน
ใครอื่น ดื่นชัง ช่างข้อน มิร้อน ตัวปรับ รับรู้.
ยิ่งดี มีแต่ ผิดธรรม์ กล้ารั้น ยั้งเผย เย้ยสู้
มิใช่ ความดี ที่กู้ – กอบผู้ บำเพ็ญ เด่นยศ.
ต้องดี พร้อมโลก และธรรม สุจริต ติดถ่ำ เป็นกฎ
อบรม บ่มฝึก มิลด กายพจน์ น้ำใจ ใสงาม.
จนดี ถึงที่ เทียบศิล ปรกติ อาจินต์ อร่าม
ดีโดย สุทธิ์สด บถสาม ทุกยาม ล้ำแล แต่ดี.
ท่านจึง เตือนจิต คิดรักษ์ ดีของ ตนจัก ผลักหนี
สำรวว ระวัง อินทรีย์ ดังเกลือ เจือทวี ความเค็ม.
แม้ก้อน อ่อนเล็ก เพียงไร รสเค็ม ยังไม่ คลายเข้ม
มนุษย์ ใจสูง มุ่งเต็ม ความดี ปรีย์เปรม เช่นเกลือ.
หาไม่ เพียงใช้ คอหยัก เป็นมนุษย์ สักพัก ก็เบื่อ
กลับเป็น มนุษย์ เศษเหลือ เกิดเพื่อ รกโลก โศกทราม.

๓๑ ธ.ค. ๒๕๑๕ ๑๕.๓๐ น.

น กหาปณวสฺเสน ติตฺติ กาเมสุ วิชฺชติ

ความอิ่มในกามทงหลาย ย่อมไม่มีเพราะฝนคือกหาปนะ

คำถาม ใช่ความ หยามหยาบ หมายทาบ ความอยาก มากกล้ำ
อยากเห็น รูปคน สัต์วนำ บ่าน้ำ เขาทุ่ง ยุ้งฉาง.
อยากฟั่ง เสียงต่าง ครางครวญ หัวเราะ เล่นร่วน หลายอย่าง
อยากสูด ดมกลิ่น ถวิลวาง อยากรส กุ้งย่าง หวังเพลิน.
อยากรับ เย็นร้อน อ่อนแข็ง อยากหมาย มุ่งแข่ง ใจเกริ่น
อยากเพราะ เหตุการณ์ อนันต์เกิน ภายนอก ในเยิ่น เย้อไกล.
สับเปลี่ยน เวียนอยาก มากนับ แม้หลับ ยังเปิด ผั่นใหม่
ตั้งแต่ ลืมตา ฟ้าใส เหมือนความ อยากไซร้ ปลุกปั่น.
ให้วุ่น ขวนขวาย กระเสือก กระสน มิเลือก ขะยั้น
ไม่มี ความอิ่ม พอกัน มักมั่น อยากต่อ เติมตาม
ท่านจึง เตือนตริ พิปราย ต่อให้ ฝนตก เต็มหาม
เป็นเงิน ทองทั่ว ถิ่นตาม ยังห้าม อิ่มไม่ ได้จริง.
ควรงด ลดน้อย ค่อยปอง เพียงช่อง ปั่จจัย สี่สิ่ง
แต่พอ เลี้ยงชีพ ได้จริง จักทิ้ง อำนาจ กาจกาม.
คอยตั้ง สันโดษ ดุษฎี ยินดี เฉพาะ เจาะร่ำ
สิ่งของ ได้มา โดยน้ำ พักแรง ก็จำ รักษา.

ส่วนสิ่ง เกินล้ำ จำเป็น ตรึกเว้น อย่าวุ่น แสวงหา
ผึกหัด ดัดอยาก ตรากตรา ค่อยภา — วนาลัด ตัดกาม.
อย่าด้าน ท่านไม่ ให้อยาก ยอมอด อยากปาก แห้งห้าม
อยากพอ ยังชีพ รีบงาม สันโดษ ได้ตาม กำลัง.
ส่วนอยาก ทะเยอ ทะยาน ดีชั่ว รนร่าน ง่านคลั่ง
ได้ไว้ เป็นดี มิรั้ง ปล่อยตาม กำลัง เหลือทน.
มิรู้ จักอิ่ม จักพอ ตายก็ ไม่อาจ กวาดขน
เอาตาม ตัวสู่ ภพดล แดนใหม่ ได้จน สักชิ้น.
ยินดี ตามมี ตามได้ ตามกำ ลังใช้ ไม่ดิ้น—
รนนัก มักเดือด ร้อนหวิ่น กรากกรำ ซ้ำสิ้น จนตาย.

๓๑ ธ.ค. ๒๕๑๕ ๑๙.๑๕ น.

โกธาภิภูโต กุสลํ ชหาติ

ผู้ถูกความโกรธครอบงำ ย่อมละกุศลเสีย

ความโกรธ คือความ น่าเกลียด หน้าตา เบ้เบียด เหลือหลาย
ทำใจ ให้กล้า โหดร้าย แม้แม่ ก็ง่าย เฆี่ยนตี.

มิรู้ ผิดชั่ว มัวเมา โกรธเข้า สิงซ้ำ ขยำขยี้
ก่อให้ องอาจ พาที ล้วนเป็น พจี ทุจริต.

พวกพ้อง พี่น้อง มิตรญาติ ไม่มี ใครปรารถ— นาสนิท
ต่างเกรง ความร้าย บ้ายชิด เหมือนกำ ถ่านติด ไฟร้อน.

ไม่พอง ก็ต้อง เปื้อนดำ ต่างล้ำ หลบหลีก ปลีกซ่อน
ด้วยคน มักโกรธ โทษกระฉ่อน นิสัย มักบ่อน เบียดบุญ.

ทำดี ไม่เป็น เช่นเขา เพราะโกรธ ครอบเอา จนวุ่น
เมื่อโกรธ เสวย จิตขุ่น ย่อมหนุน เนื่องบาป อาบใจ.

ส่วนบุญ กุศล สมภาร หาดาล ก่อเกิด ได้ไม่
เพราะบุญ ส่วนสุจ ริตไซร้ เจริญได้ ต้องโกรธ ลดหาย.

มีเมต — ตาเต็ม พื้นจิต เพียงคิด หมายขวัญ ปั้นป้าย
จักไม่ มีเหตุ เลศร้าย ประทุษ สุดส่าย ก่อกวน.

ทุกคน ควรเจริญ เมตตา คิดปรารถ นา ทบถ้วน
มุ่งแต่ ความสุข สนุกล้วน แก่มวล หมู่สัตว์ พัฒนา.

จักได้ ป้องกัน การโกรธ ลดโทษ ทางผิด ฤทธิ์กล้า
ความรัก จักเป็น ธารา ดับไฟ ที่มา เกิดกอง.

ท่านจึง กล่าวเตือน เพื่อนชน ผู้ถูก โกรธล้น กล่นหมอง
ย่อมละ กุศล บ่นปอง — แต่บาป. จึงต้อง เมตตา.

๓๑ ธ.ค. ๒๕๑๕ ๑๙.๕๕ น.

ขนฺติพลา สมณพฺราหฺมณา

สมณพราหมณ์ มีความอดทนเป็นกำลัง

สมณะ พราหมณ์และ บรรพชิต ผู้คิด ปลิดเปลื้อง เคหา
ออกบวช บำเพ็ญ จริยา สืบอา – ชีพ ปัจจัย.
อาหาร เครื่องนุ่ง ห่มร่าง ที่อยู่ อีกอย่าง รักษาไข้
พอดำ รงชีพ เป็นไป นอกนั้น เห็นไม่ สำคัญ.
มุ่งอบ รมไตร ทวาร กายวา จาขาน หมั่นมั่น
งดเว้น ส่วนบาป หยาบพลัน หมดจาก ล่ำสัน – ดานดล.
แล้วเพียร อบรม นิสัย เพิ่มบุญ เข้าใส่ เต็มล้น
ถนอม กล่อมคุณ พูลผล ไปจน จิตสุด ผุดผ่อง.
จากโลภ โกรธหลง ปลงปลด ที่หยาบ ปราบทด ถ่ายผอง
ยกจิต ขึ้นเหนือ บาปปอง อล่อง ฉ่องโฉม ไฉไล.
อันผล เหล่านี้ จักเกิด ประเสริฐ สรวมคุณ ประโยชน์ใหญ่
จำต้อง ปลูกอิท – ธิบาทใน แห่งอัธ – ยาศัย สมบูรณ์.
อีกขัน – ติอด – ทนท่วม สำรวม เป็นกำ – ลังหนุน
ต่อความ อยากได้ ใคร่พูล รูปเสียง กลิ่นกรุ่น รสแรง.
และอด ทนโทษ โกรธร้าย หยาบคาย ล้างผลาญ รานแช่ง
ตลอด หลงเกลียด ชังแพง อดกลั้น มั่นแสวง สัจธรรม.
หากขาด อดทน ทู่ซี้ ไหนเลย จะมี เพียรพร่ำ
ประพฤติ พรหมจรรย์ จดจำ ก็คลาย คลี่กำ – ลังลด.

ที่จริง ความอด ทนทาน ต้องการ ใช้ชั่ว กันหมด
มิใช่ เพียงสมณะ พราหมณ์พรต ชาวบ้าน ชนบท ต้องใช้.
อดทน ทำมา หากิน ทนแดด ลมสิ้น ทนได้
ทนเจ็บ ปวดเมื่อย บ่วยไข้ ทนไหว ก็อด ทนดู.
ผักหญ้า ยังกล้า แดดฝน เป็นคน ไม่ทน ทานสู้
เป็นคน อยู่ใย ขายหมู่ จงรู้ อดทน ทำกิน.
ยิ่งผู้ บวชบำ เพ็ญพรต ยิ่งควร ทนอด นิจสิน
จะได้ เด่นคุณ บุญภิญ— โญบิ่น พลัง ปลั่งองค์

๑๘ มกราคม ๒๕๑๖ ๒๐.๐๐ น.

ยโต ยโต จ ปาปกํ ตโต ตโต มโน นิวารเย

ก็บาปเกิดจากอารมณ์ ใดๆ พึงห้ามใจจากอารมณ์ นั้นๆ

บาปกรรม ความชั่ว ม้วมอม ยั้วย้อม อารมณ์ บ่มบ่ง
เกิดจาก ส่วนไหน ใคร่ปลง ดูช่อง ทางหลง รับรู้.
มาทาง ตาเห็น รูปหลาก สวยงาม ซ้ำอยาก กอบกู้
หูฟั่ง เสียงพูด เพลงพรู เที่ยวขวน ขวายสู้ สนใจ.
จมูก สูดกลิ่น เหม็นหอม กลิ่นแท้ กลิ่นปลอม ปลอบใส่
ลิ้นลิ้ม รสมาก อยากใช้ สนอง รสให้ หายแคลง.
หรือกาย กระทบ เย็นร้อน แข็งอ่อน โอ่อ่า น่าแสวง
อารมณ์ เหล่านี้ ชี้แจง เหมือนแกล้ง ให้กลุ้ม รุ่มร้อน.
อยากได้ ครั้นไม่ สมอยาก กลับพาก เพียรใหม่ ไม่ถอน
มิได้ ด้วยเล่ห์ เฉซอน เปลี่ยนบ้อน กลกรรม นำพา.
ลางที มีมนต์ มุมั่น เสกเบ่า โอมอ่าน คาถา
สุดแต่ ได้สม เจตนา ใครว่า ด่าแช่ง ช่างมัน.
นี้เป็น ทำนอง ผองพาล คิดอ่าน ตามอยาก ตนขยัน
มิเลือก เบียดเบียฬ ใครกัน เดือดร้อน ไฉนนั้น ไม่เกรง.
ผิดแบบ นักปราชญ์ เปรื่องเชาว์ ใฝ่เผ้า ใคร่ครวญ ถ้วนเร่ง
เห็นว่า บาปชั่ว ตัวเต็ง เกิดเบ่ง จากอา – รมณ์ไร.

พินิจ คิดห้าม ใจหัก　　มิให้ หลงปั๊ก ความใคร่
ด้วยหลัก ไม่เที่ยง แท้ไซร้　　ทั้งทุกข์ ยากได้ ระดม.

ที่สุด ตัวตน ตามคิด　　ไม่มี สักนิด ทับถม
หลงเพราะ ตัณหา มาจม–　　ปลักกิ – เลสล้ม ลอยนวล.

คอยฉุด อารมณ์ จากบาป　　ที่เคย เอิบอาบ อวบอ้วน
ขึ้นสู่ อารมณ์ บุญควร　　งามล้วน กุศล สาธารณ์.

เป็นบุญ ทั้งเรา เราด้วย　　สำเริง สำรวย ไพศาล
ใช้เชิง บัณฑิต คิดการณ์　　แก้ด้าน ตรงเหตุ เจตนา.

หากเหตุ เกิดอา – รมณ์ไหน　　แต่ไพล่ แก้ที่ อื่นอ้า
กลแผล มีแน่ ที่ขา　　กลับไป ใส่ยา ที่มือ.

จึงไม่ สำเร็จ สมหวัง　　ควรตั้ง เป็นกฎ ยึดถือ
บาปเกิด ที่ไหน ไขว่คือ　　แก้รื้อ ตรงแหล่ง บาปเชิง

๑๙ ม.ค. ๒๕๑๖ ๑๐.๓๐ น.

สพฺเพสํ สงฺฆภูตานํ สามคฺคี วฑฺฒิสาธิกา

สามัคคีย่อมยังความเจริญแก่ชนทั้งหลาย ผู้เป็นหมู่กันทุกเหล่า

สามัค – คีคือ พร้อมเพรียง ร่วมกำ ลังเลี่ยง เถลิง
เพื่อก่อ กำลัง ตั้งเล้ง ถเกิง ทุกกิจ ผลิตงาม

เพียงร่าง กายตน เราท่าน ธรรมชาติ ต้องการ ร่วมล่าม
อวัย ยะวะ กะตาม เพื่อความ สดวก ดูดี.

สิ่งเดียว อยู่กลาง วางเหมาะ สิ่งคู่ จำเพาะ ข้างที่.
ส่วนของ สำคัญ อันมี อ่อนแอ อยู่ศีร์ ษะสูง.

หรือเป็น ตัวกำ–ลังผลิต โลหิต เลี้ยงทั่ว กายมุ่ง.
มีโครง กระดูก พะยุง ป้องกัน ก่ายยุ่ง ยับเยิน.

อังคา–พยพ ทั้งนี้ ต่างทำ หน้าที่ สมเกริ่น.
บุคคล ผู้เจ้า ของเจริญ สุขเพลิน เพราะหลัก สามัคคี.

ยังหมู่ ผู้คน บ้านเมือง ต่างไม่ ยักเยื้อง หน้าที่.
มุ่งทำ ตามกิจ พิธี มุ่งมี เมตตา อาทร.

ต่างหวัง ความสุข สำราญ ทั่วบ้าน เมืองมาก สโมสร.
ไม่มี แก่งแย่ง แข่งทอน ข่มเหง เพ่งรอน รุมร้าย.

ยึดเหนี่ยว น้ำใจ ไมตรี ด้วยมี แผ่เผื่อ เจือจ่าย.
พูดดี ไพเราะ เสนาะพราย ขวนขวาย ประโยชน์ โสตถิ์คุณ.

อิกวาง ตนสม ศักดิ์ศรี ห่อนมี ทะเยอ เห่อหนุน.
ย่อมก่อ รักกัน ขวัญบุญ เหมือนกำ นิ้วรุน รวมหมัด.
จักเกิด กำลัง แข็งแรง ทิ่มแทง ต่อยตบ สาหัส.
ถ้ากาง นิ้วแผ่ แลขัด หมดกำ—ลังจัด เจนแรง.
หรือเม็ด ทรายกอง กลางแดด เผาแผด ผิวเกลี้ยง จนแกร่ง.
มือกำ ยกขึ้น สำแดง ต่างแย่ง หล่นหลุด สุดยั้ง.
เพราะต่าง เม็ดอยู่ แม้ชิด แต่ไม่ เกาะติด เติบตั้ง.
เมื่อมี น้ำเคล้า เข้ารั้ง สามารถ ก่อบัง บ้านเรือน.
ฉันใด น้ำใจ มนุษย์ ท่านว่า สูงสุด กว่าเพื่อน.
ควรสร้าง สามัค—คีเยือน สงเคราะห์ ยิ้มเยือน ต่อกัน.
จักเกิด พลัง ปลั่งศรี แสนสุข สวัสดี โสตถิ์สรรพ์.
ไพรี แม้มี ประจัน สามารถ ต่อต้าน ทานทัด.
เมื่อหมู่ มนุษย์ ไม่มี คุณสา—มัคคี แค้นขัด.
จะแพ้ มดแดง แว้งกัด ช้างใหญ่ พ่ายสัตว์ เล็กรุม.

19 ม.ค. 2516 12 55 น.

ธมฺเม ฐิตํ น วิชหาติ กิตฺติ

เกียรติคุณย่อมไม่ละผู้ตั้งอยู่ในธรรม

เกียรติคือ ชื่อเสียง เรียงนาม มีความ ดีเด่น เพ็ญพุ่ม
รวมกับ คุณเชื่อง กระเดื่องรุม ชื่นชุม ชนชอบ มอบมาน.
ไปไหน มาไหน ใคร่พบ ประสบ ชมบูญ คุณสาร
อยากใกล้ ชิดชม สมภาร เหมือนบุบ — ผาบาน ชวนเชย.
ยิ่งชม ยิ่งสม สนิท ยิ่งชื่น ชีวิต ผลิตเผย
แม้เพียง ภาพเงา เผ้าเอ่ย ยอดบา — รมีเลย เลิศฤทธิ์.
ยังชวน ทรัพย์สิน เงินทอง ต่างปอง เข้าพึ่ง กรรมสิทธิ์
เครื่องใช้ ไม้สอย ร้อยชนิด สถิต สถา — พรพลัน.
ผลบุญ คุณเกียรติ ยศศักดิ์ ตระหนัก โอ่อ่า น่ากระสันต์
ล้วนเกิด เพราะกุ — ศลพันธ์ อนันต์ บูชา บารมี.
ใครอื่น ดื่นดาษ พิภพ ทุกผู้ ปรารภ เกียรตินี้
อยากได้ ใคร่ครอง ปองปรีดิ์ บางที ถึงฉ้อ โกงกัน.
ก็ยัง มิสม มโนรถ ปรากฏ เป็นบาป คอยกั้น
เพราะบาป เป็นบท ผลาญพลัน ทำลาย ห้ำหั่น บั่นบุญ.
จึงควร บุคคล คำนึง ใคร่ผล ที่พึ่ง พึงหนุน
เนื่องยึด ประพฤติ ธรรมคุณ กายวา จาจุน ใจเจน.

แนบอยู่ กับธรร — มากร สังวร วงศ์ศิล ถวิลเห็น
ปกติ ไตรทวาร สานต์เพ็ญ อิริยา — บถเด่น เป็นธรรม.

ล้างนิ — สัยบาป หยาบเคย ล่วงเลย ร่อยหรอ กระหน่ำ
อบรม ส่วนบุญ คุณล้ำ ประจำ จิตแจ่ม จริยา.

จึงสำ แดงผล ไพบูลย์ เกียรติคุณ สงบ สง่า
ประดับ ชีพให้ โสภา ตลอด ทิวา ราตรี.

ทำบุญ จึงเสวย ผลบุญ สุขสุน — ทรเลิศ ราศี
ทำบาป ได้บาป ทันที เดือดร้อน ทุกข์จี้ จุดใจ.

จงยึด ประพฤติ ธรรมเทิด เป็นบุญ ประเสริฐ ยิ่งใหญ่
มีเกียรติ ยศศักดิ์ อัครไพ — ศาลสวน นาไร่ รื่นรมย์.

๑๙ ม.ค. ๒๕๑๖ ๑๕.๑๘ น.

พิมพ์ที่ จุฑารัตน์การพิมพ์ ตรอกเข้าโรงภาพยนตร์โพธิ์ทองรามา 324 / 8 ดุสิต พระนคร
นายสาโรจน์ พงศ์ไพโรจน์ ผู้พิมพ์โฆษณา 2515